

ΓΟΥΑΝΤΑ ΚΟΒΕΝ ✦ ΑΝΝΑ ΑΜΠΡΑΜΣΚΑΓΙΑ

ΜΠΕΡΔΕΜΑΤΑ ✦ ΣΤΟ ✦ ΓΥΜΝΑΣΙΟ

Η ΠΙΟ
ΆΚΥΡΗ
ΒΥΧΑΤΟΙΚΟΣ!

ΠΑΙΔΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΣΕΙΡΑ: ΜΙΚΡΗ ΠΥΞΙΔΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Μπερδέματα στο γυμνάσιο - Η πιο άκυρη συγκάτοικος!**

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: Middle school and other disasters - Worst broommate ever!

Από τις Εκδόσεις Simon Spotlight, An imprint of Simon & Schuster
Children's Publishing Division, Νέα Υόρκη 2023

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Wanda Coven

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Ευγενία Κολυδά

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Χρυσούλα Τσιρούκη

ΕΞΩΦΥΛΛΟ – ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: Anna Abramskaya

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Laura Roode

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΣΕΙΡΑΣ: Chani Yammer, βασισμένη στη σειρά Heidi Heckelbeck
σε σχεδιασμό Aniva Shur

ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Βίκυ Αυδή

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Γωγώ Τρικεριώτη

© Simon & Schuster, Inc., 2023

© Published by arrangement with Simon Spotlight, an imprint of Simon & Schuster
Children's Publishing Division. All rights reserved.

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2024

Πρώτη έκδοση: Δεκέμβριος 2024

ISBN 978-618-01-5884-7

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτί.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Από το 1979

Έδρα:

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Since 1979

Head Office:

121, Tatoi Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore:

13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800

e-mail: info@psychogios.gr
psychogios.gr

ΓΟΥΑΝΤΑ ΚΟΒΕΝ ✦ ANNA ΑΜΠΡΑΜΣΚΑΓΙΑ

ΜΠΕΡΔΕΜΑΤΑ ✦ ΣΤΟ ✦ ΓΥΜΝΑΣΙΟ

Η πιο
άκυρη
δυσκάτοικος!

Εικονογράφηση: Anna Abramskaya

Μετάφραση: Ευγενία Κολυδά

ΣΤΟΥΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΜΟΥ:
ΕΙΣΤΕ ΜΑΓΙΚΟΙ.
ΜΕ ΑΓΑΠΗ,

Τομάντζα

1

ΑΝΤΙΟ, ΜΠΡΟΥΣΤΕΡ!

Οκέι, ας το πάρουμε απ' την αρχή.

Εγώ, η Χάιντι Χέκελμπεκ, έχω φάει τρελή φρίκη και
σωριάζομαι στο κρεβάτι.

Πλαφ!

Χώνω το πρόσωπό μου στο μαξιλάρι μου.

**Σε παρακαλώ, ας μην είναι σουπέρ,
τελείως, τέρμα απαίσιο το
οικοτροφείο, σκέφτομαι.**

Μετά αναρωτιέμαι: **Τι μ' έπιασε και
συμφώνησα να πάω, εδώ που
τα λέμε;**

Θέλω να πω, εννοείται ότι θέλω με τα χίλια να γίνω
καλύτερη μάγισσα και ναι, θα κάνω κουράγιο, αλλά
δε θα πω ψέματα. **Τρέμω που θα μένω μακριά
απ' το σπίτι.**

**Αυτό είναι ένα βήμα που
θα αλλάξει τη ζωή μου.**

Γυρίζω από την άληη και αρπάζω την κορνίζα με
τη φωτογραφία των **δύο κολλητών μου,
της Λούσι και του Μπρους.**

Να με, στέκομαι στη μέση, τα χέρια μου γύρω από
τους ώμους τους.

Δείχνουμε τόσο χαρούμενοι δίπλα στην πισίνα!

Αυτή η φωτογραφία θα έρθει σίγουρα μαζί μου – κι ας σφίγγεται η καρδιά μου που την κοιτάζω, κι ας μην έχει μείνει σχεδόν καθόλου χώρος στις βαλίτσες μου!

Η πόρτα μου ανοίγει τρίζοντας.

«Χάιντι;» Η μαμά μπαίνει μέσα με μια στοίβα άσπρες πετσέτες. «Τι κάνεις, γλυκιά μου; Πρέπει να φύγουμε σε λιγότερο από μία ώρα».

Ανασηκώνομαι και πιάνω τα μαλλιά μου σ' έναν ατημέλητο κόσσο.

«Περνάω κρίση».

Η μαμά αφήνει τις πετσέτες δίπλα μου, στο κρεβάτι.
«Λοιπόν, είναι απολύτως φυσιολογικό να έχεις αγωνία που θα πας εσωτερική σε σχολείο. Για να είμαι ειλικρινής, εγώ είχα παγώσει από τον φόβο μου».

Με παρηγορεί το να ξέρω ότι φοβόταν και η μαμά.

«Απλώς θα μου λείψουν όλοι
ΤΡΟΜΕΡΑ».

Η μαμά βάζει το χέρι της πάνω στον ώμο μου.

«Να θυμάσαι ότι οι φίλοι και η οικογένειά
σου θα είναι πάντα εδώ. Και τώρα θα έχεις
την ευκαιρία να κάνεις κι άλλους φίλους».

Μου σκάει ένα χαμόγελο και συνεχίζει.

«Δες το σαν περιπέτεια! Εμάς θα μας
λείπεις περισσότερο απ' όσο θα σου λείπουμε εμείς.
Και θα λατρέψεις την Ακαδημία
Σκουποξυλιάς, όπως τη λατρέψαμε η θεία Τρούντι
κι εγώ. **Σ' το υπόσχομαι**».

Σφίγγω τη φωτογραφία των φίλων μου πάνω στο
στήθος μου. Η μαμά δείχνει τα σακ βουαγιαζ μου.
«Λοιπόν, ώρα να τελειώσεις το πακετάρισμα».

Γονατίζω δίπλα στο καινούριο πάπλωμά μου που είναι
τακτικά διπλωμένο μέσα σε μια διάφανη π्लाστική
θήκη.

Αυτό το πάπλωμα είναι τόσο εγώ.

Έχει λωρίδες πάτσγουορκ με σπείρες, λαχούρια, πουά και μικρά λουλούδια. Από την αλήτη όψη του έχει μπλε και άσπρες ρίγες. Από τις άκρες του κρέμονται μπλε πομ πομ. Θα δείχνει ΤΕΛΕΙΟ πάνω στο κρεβάτι του σχολείου μου. Είναι κάτι που με κάνει να νιώθω λιγουλάκι καλύτερα.

Η μαμά με σκουντάει για ακόμα μία φορά.

Οκέι, οκέι.

Αρπάζω τις πετσέτες και αρχίζω να τις χώνω μέσα σ' ένα άδειο σακ βουαγιαζ.

«Πες μου κι άλλα για την Ακαδημία Σκουποξυθιάς».

Η μαμά μου τα έχει ήδη πει ένα τρισεκατομμύριο φορές, αλλά η συζήτηση μου κάνει καλό.

«Λοιπόν, όπως ξέρεις, είναι το μοναδικό σχολείο σε όλη τη χώρα που κάνει κρυφά μαθήματα για εκπαιδευόμενες μάγισσες».

Αναστενάζω ονειροπολώντας.

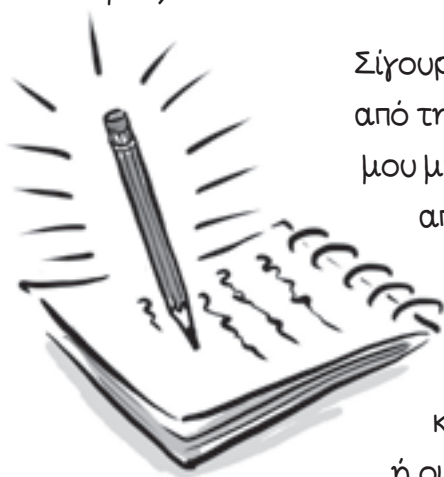
«Το ξέρω! Μακάρι να έκανα
μαθήματα μαγικών κάθε μέρα,
ΟΛΗ μέρα».

Η μαμά γελάει. «Ε, λοιπόν, θα πρέπει να κάνεις
και κανονικά μαθήματα, όπως Αγγλικά, μαθηματικά
και Επιστήμες».

Μου αρέσουν όλα αυτά τα μαθήματα, αλλά **δε θα είχε περισσότερη γλάκα αν ήταν ένα τσικ πιο μαγικά;**

Τι θα γινόταν, ας πούμε, αν μπορούσα να μαγέψω τα βιβλία μου για να ζωντανέψει η Ιστορία μέσα στην τάξη;

Ή τι θα γινόταν αν μπορούσα να λύσω μ' έναν μαγικό τρόπο το πρόβλημα της κλιματικής αλλαγής στις Επιστήμες;

Σίγουρα θα τρελαινόμουν από τη χαρά μου αν το μολύβι μου μπορούσε να κρατήσει από μόνο του σημειώσεις! Για σκεφτείτε το. Τέρμα τα κουρασμένα δάχτυλα ή οι γόμες!

Η μαμά μου δίνει μια στοίβα σεντόνια για να πάρω μαζί με τις πετσέτες μου, διακόποντας τελείως τις σκέψεις μου.

Ξέρει πώς λειτουργεί το μυαλό μου.

«Μην προτρέχεις, Κυρία Μαγισσούλα», λέει.
«Να θυμάσαι ότι **ΟΛΕΣ οι μάγισσες και
οι μάγοι της Σκουποξυλιάς δίνουν όρκο
σιωπής**».

Βάζει το χέρι της πάνω στο δικό μου και γυρίζω να την
κοιτάξω. Το βλέμμα της διασταυρώνεται με το δικό
μου και συνεχίζει.

«Χάιντι, κανένας από τους άλλους μαθητές
δεν πρέπει να μάθει για το πρόγραμμα του
Σχολείου Μαγικών. **Αυτή είναι η ομορφιά
της Ακαδημίας Σκουποξυλιάς.** Οι
τάξεις για τους μαθητές με μαγικές ικανότητες
είναι κρυμμένες σ' ένα κατά τα άλλα
συνηθισμένο, τυπικό οικοτροφείο. Τα πράγματα
είναι έτσι εδώ και πολλές γενιές, και όσοι
δεν έχουν σχέση με μαγικά δεν παίρνουν
μυρωδιά».

Η μαμά τονίζει πάντα αυτό το σημείο.

Είναι Άες και νομίζει ότι θα είμαι η ΜΟΝΑΔΙΚΗ
μάγισσα σ' ένα σχολείο με ιστορία 150 χρόνων
που θα βγάλει το μυστικό στη φόρα!

Δεν υπάρχει περίπτωση.

ΛΑΤΡΕΥΩ τα μυστικά!

Και δεν έχω αποκαλύψει ποτέ σε όλη μου
τη ζωή τη μαγισσένια μου ιδιότητα, οπότε
γιατί να το κάνω ΤΩΡΑ;

Η μαμά κλείνει το φερμουάρ της μιας βαλίτσας μου.
«Και το πιο σημαντικό, δεν πρέπει να κάνεις
μαγικά έξω από την τάξη», προσθέτει σαν να
μην το ήξερα.

Μπλα μπλα μπλα, λέω από μέσα μου
προσπαθώντας να απωθήσω αυτές τις πληροφορίες.

Για να λέμε την αλήθεια, όμως, θα είναι
πανδύσκολο να μην κάνω μαγικά
όποτε μου 'ρχεται.

Λατρεύω να κάνω μαγικά!

Αποδεικνύονται χρήσιμα καθημερινά και μπορείς να κάνεις ένα σωρό άπαιχτα πράγματα με τις μαγικές δυνάμεις σου, όπως να καθαρίσεις το δωμάτιό σου χωρίς να κουνήσεις το δαχτυλάκι σου, να κάνεις διάφορα άσχετα πράγματα να φωσφορίζουν στο σκοτάδι ή να λυγίσουν ένα μολύβι σαν να είναι παραβρασμένο μακαρόνι.

Και πώς θ' αλλιάζω το βερνίκι νυχιών μου κάθε πρωί,
όπως κάνω τώρα; Και αποκλείεται να μπορώ να
φτιάχνω τα μαλλιά μου χωρίς μαγικά.

**Δε θα επιζούσα ποτέ χωρίς τα ξόρκια
ξεμπερδε-δαμάσματος και
αντιφριζαρίσματος!**

**Οκέι, έχει αρχίσει να μου
τη δίνει αυτός ο κανόνας
απαγόρευσης μαγικών.**

Μπορεί να καταφέρω να χρησιμοποιώ λίγα
συνηθισμένα μαγικά στα κρυφά, εκεί που
δε θα το παίρνει είδηση κανένας – πράγματα
που δε θα υποψιαζόταν ψυχή...

**Μπορώ να γίνω πολύ έξυπνη μάγισσα
όταν θέλω...**

Κοιτάζω προς τα πάνω και παρατηρώ ότι η μαμά
έχει μια πολύ αυστηρή έκφραση στο πρόσωπό
της.

Είμαι σίγουρη ότι ξέρει τι σκέφτομαι, οπότε αληθάζω γρήγορα θέμα.

«ΤΕΛΟΣ ΠΑΝΤΩΝ», λέω με ελαφρώς δραματικό ύφος για να μπορέσω να κάνω την επόμενη ερώτησή μου. «Τι θα μάθω στις τάξεις του Σχολείου Μαγικών;»

Η μαμά τσουλάει ακόμα μια βαλίτσα στον διάδρομο και επιστρέφει για να πακετάρει τα πράγματά μου για το μπάνιο.

«Λοιπόν, αρχικά θα μάθεις την ιστορία της μαγείας».

Λογικό, αλλά εγώ θέλω να μάθω καινούρια ξόρκια.
Θέλω να μπορώ να κάνω το σκούτερ μου να πετάει ή να ταξιδεύω σε μακρινά μέρη με ένα ανοιγοκλείσιμο των ματιών μου.

«Τι άλλο;» ρωτάω.

Η μαμά βάζει στη βαλίτσα μία πράσινη λούφα και ένα ζευγάρι ασπρόμαυρες σαγιονάρες για το ντους.

«Θα μάθεις να φτιάχνεις φίλτρα και να κάνεις ξόρκια αλλά θα εκπαιδευτείς και πάνω στις μαγικές ιδιότητες των φυτών και των βοτάνων», συνεχίζει η μαμά. «Θα μάθεις επιπλέον να χρησιμοποιείς μαγικό ραβδί».

Τώρα μάλιστα, αυτό εννοώ!

Βγάζω μια τσιρίδα καθώς χώνω μια τακτικά διπλωμένη μαξιλαροθήκη μέσα στη βαλίτσα μου.

Δεν έχω χρησιμοποιήσει ποτέ μαγικό ραβδί.

«Εί! Πώς και δε χρησιμοποιείς ποτέ μαγικό
ραβδί και δεν κάνεις μαγικά στο σπίτι;»

Πάντα είχα αυτή την απορία για τη μαμά μου.

«Ξέρεις πολύ καλά γιατί, Χάιντι. Είναι επειδή
επέλεξα να είμαι μια φυσιολογική μαμά.

Αλλά αυτό δε σημαίνει ότι δεν κάνω μαγικά. Απλώς
το κάνω διακριτικά και αυτό είναι κάτι που έμαθα
στο σχολείο».

«Μα ο μπαμπάς φτιάχνει
περισσότερα φίλτρα από σένα
και δεν είναι καν μάγος!»

Η μαμά συνοφρυώνεται. «Ναι, αλλά τα φίλτρα
του μπαμπά δεν έχουν μαγικές ιδιότητες».

Κουνάω το κεφάλι μου. «Ε, λοιπόν, διαφωνώ. Οι
συνταγές του μπαμπά για αναψυκτικά
είναι ΑΦΡΙZZ-ο-φανταστικές!»

Ο μπαμπάς μου είναι ένα είδος διασημότητας. Όλο το Μπρούστερ ξέρει ότι είναι υπεύθυνος έρευνας και ανάπτυξης σε μια εταιρεία αναψυκτικών που λέγεται ΑΦΡΙΖΖ.

«Μάλιστα, το ακούω», λέει γελώντας η μαμά. «Αλλά συνέχισε να πακετάρεις, μικρή, αν θέλεις να φτάσεις στο σχολείο πριν από το βραδινό φαγητό».

Κατεβάζω τη λουλουδάτη βαλίτσα από το ράφι της ντουλάπας μου. **Εδώ θα μπουν τα αγαπημένα μου πράγματα.**

Πρώτα τυλίγω τη φωτογραφία των φίλων μου,
καθώς και μία φωτογραφία της οικογένειάς μου,
με προστατευτικό χαρτί. Τις χώνω στον πάτο
της βαλίτσας.

Μετά σειρά έχουν το αγαπημένο μου **Βιβλίο
με Ξόρκια** και το **μενταγιόν μου από τις
Μάγισσες του Γουέστγουικ**, που είναι στη
δερμάτινη ταξιδιωτική θήκη τους. Είναι *παμπάλαια*
και ανήκαν στην προγιαγιά μου.

Τα σκεπάζω με το ολοκαίνουριο λευκό τζιν μπουφάν
μου.

Δε βλέπω την ώρα να το φορέσω!

Βάζω από πάνω ένα διάφανο νεσεσέρ. Η βαλίτσα είναι
γεμάτη ριγέ, ασπρόμαυρα κολάν. **Είναι το σήμα
κατατεθέν μου από τότε που θυμάμαι
τον εαυτό μου**, αλλά ποιος ξέρει αν θα τα φοράω
στο οικοτροφείο.

**Ίσως είναι καιρός να δοκιμάσω ένα
καινούριο στιλ.**

Αυτό το διάστημα έχω φάει κόλλημα με τα ριγέ αθλητικά παπούτσια μου. Μετά ρίχνω στη βαλίτσα μου δύο μεγάλα σακούλια με ζελεδάκια αρκουδάκια για τη μυστική καβάτζα μου. Έπειτα βάζω ένα πακέτο μοχλύβια με μηνύματα που μου χάρισε η Λούσι. Ένα απ' αυτά λέει **ΕΙΣΑΙ ΜΑΓΕΥΤΙΚΗ**. Χαμογελάω γιατί η Λούσι δεν ξέρει καν ότι είμαι μάγισσα! Τελευταίο αλλά εξίσου σημαντικό, παίρνω το καινούριο μου σετ ξυρίσματος γιατί όλοι ξέρουν ότι τα κορίτσια του γυμνασίου ξυρίζουν τα πόδια τους.

Προφανώς.

Α, παραλίγο να ξεχάσω τα κόμικς,
τα κρυπτόλεξα και τα περιοδικά μου!
Τα ρίχνω στη βαλίτσα μου, κλείνω το φερμουάρ
και την τσουλάω στον διάδρομο.

Μετά κοιτάζω όλες τις αποσκευές μου.

**Γλίουη! Έχω πακετάρει τα πάντα
και είμαι έτοιμη να φύγω!**

**Νιώθω πεταλούδες να φτερουγίζουν
στο στομάχι μου.**

Τότε **ΜΠΑΜ!** Η πόρτα του Χένρι κλείνει με δύναμη.

Μου κόβονται τα πόδια.

Ο αδελφός μου στέκεται στον διάδρομο και κοιτάζει
μια τις βαλίτσες μου και μια εμένα.

**«Λοιπόν, δεν ξέρω τι είναι πιο περίεργο,
να σ' έχω μέσα στα πόδια μου ή να ΜΗ
σ' έχω μέσα στα πόδια μου;»**

Η γλώσσα μου ξετυλίγεται σαν σφυρίχτρα πάρτι. Είναι αυτόματο αντανακλαστικό. Ο Χένρι με δείχνει με τους δείκτες του και κάνει μια γκριμάτσα.

«ΠΛΑΚΑ κάνω!» λέει. **«Θα μου λείψεις όσο δεν πάει!»** Το μόνο θετικό είναι ότι θα έχω όλα τα δημητριακά για τον εαυτό μου!»

Μαζεύω τη γλώσσα μου. Ποπό, θα μου λείψει το να τρέχω να προλάβω τα δημητριακά πριν από τον Χένρι ή το να ψαρεύω τα πιο νόστιμα κομματάκια πριν ξυπνήσει.

Αναρωτιέμαι αν θα έχουν δημητριακά στο
οικοτροφείο.

Το ελπίζω!

«Θα μου λείψεις και μένα, πιτσιρίκο».

Αρπάζουμε από μια βαλίτσα ο καθένας και τις
κατεβάζουμε από τα σκαλιά.

Η μαμά και ο μπαμπάς βοηθούν με τις άλλες βαλίτσες, τα σακ βουαγιαζ, το πάπλωμα, τον ανεμιστήρα και το φωτιστικό γραφείου.

Γυρίζω τρέχοντας στο σπίτι για ένα πράγμα ακόμα.

Το αποκαλώ η Συλλογή μου
από Βλακειούλες και Ψιλολόγια..

Αυτό το τεράστιο, πλαστικό
δοχείο αποθήκευσης
περιέχει ό,τι έχω
κερδίσει ποτέ σε
κερματοφόρα παιχνίδια,
στο Χάλοουιν ή σε παιδικά
γεύματα από
φαστφουντάδικα – συν όλα
τα δωράκια από τα πάρτι
γενεθλίων μου.

Και τώρα η στιγμή της αλήθειας.

Δεν έχω πετάξει ποτέ ούτε ένα απ' αυτά τα
μπιχλιμπιδάκια.

Τα έχω όλα εδώ μέσα, από γόμες σε σχήμα ζώων και
αξεσουάρ του κυρίου Πατάτα μέχρι γλειφιτζούρια και
π्लाστικές μινιατούρες φαγητού – **ακόμα και**
κεράσματα που περίσσεψαν από το Χάλοουιν.

Αυτά τα ετερόκλητα πράγματα φαίνονται χρήσιμα
όταν κάνεις ξόρκια. Ποτέ δεν ξέρεις πότε θα σου
χρειαστεί κάποιο παράξενο μπιχλιμπίδι για
κάποιο φίλτρο ή μείγμα.

Συμβαίνει ΣΥΧΝΑ.

Βάζω το κουτί των θησαυρών μου μαζί με τα άλλα
πράγματα και ο μπαμπάς τα φορτώνει όλα στο
αυτοκίνητο. Ο Χένρι κι εγώ πηδάμε στο πίσω κάθισμα.

Οι πεταλούδες φτεροκοπούν για τα καλά
τώρα στο στομάχι μου.

Ρίχνω μια τελευταία χορταστική ματιά στο σπίτι μας.
Σπίτι μου, σπιτάκι μου. Θα μου λείψει τόσο πολύ.

«Αντίο, σπίτι! Σ' αγαπώ!»

Το λένω ενώ ο μπαμπάς κάνει όπισθεν στο δρομάκι μας.

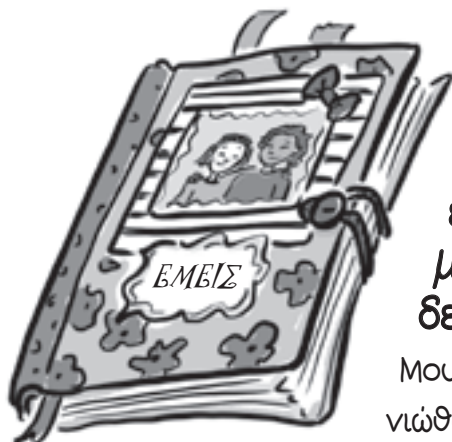
Δεν έχουμε φτάσει καν στο τέλος του ιδιωτικού
δρόμου μας, όταν σταματά ένα αυτοκίνητο.

**Είναι η καλύτερότερη φίλη μου
σε όλο τον κόσμο, η ΛΟΥΣΙ!**

Μου έκανε ήδη ένα αποχαιρετιστήριο πάρτι με όλους
τους φίλους μας, αλλά να που ήρθε να μου πει ένα
τελευταίο αντίο! Ο μπαμπάς σταματά το αμάξι και
πετάγομαι έξω.

Η Λούσι κι εγώ τρέχουμε να συναντηθούμε και
αγκαλιαζόμαστε σαν κοάλα. Κρατάει μια μοβ τσάντα
στα χέρια της.

Τι έχει εκεί μέσα; αναρωτιέμαι. Η Λούσι βράζει
ένα λεύκωμα.

«Το τελείωσα
επιτέλους! Είναι
ένα λεύκωμα που
έχει τα πάντα για
μας από τη
δευτέρα δημοτικού».

Μου το προσφέρει. Τότε,
νιώθω ξαφνικά τα πόδια μου
να τρέμουν σαν ζελέ.

Η σκέψη ότι αφήνω τη Λούσι
με χτυπά σαν κεραυνός.

Τα μάτια μου γεμίζουν δάκρυα.

Αγκαλιαζόμαστε ξανά.

«Σ' ευχαριστώ ΤΟΣΟ πολύ», καταφέρνω να πω.
«Θα μου λείψεις πιο πολύ απ' όλες τις
καραμέλες στην Καραμελοχώρα!»

Η Λούσι αποτραβιέται για να μπορέσουμε να κοιταχτούμε πρόσωπο με πρόσωπο.

«Και μένα», λέει. Και τα δικά της μάτια γυαλίζουν από τα δάκρυα.

«Τι θα κάνω χωρίς εσένα;» Ρουφάω τη μύτη μου και την ίδια στιγμή γελάω. «Ίσως γίνεις κολλητή με τη Μέλανι...!»

Η Λούσι γελάει τόσο δυνατά που
ρουθουνίζει. «Αμφιβάλλω! Είσαι πολύ
τυχερή που την ξεφορτώθηκες!»

Δεν μπορώ παρά ν' αρχίσω κι εγώ να γελάω. «Όλα
τα καλά πράγματα κάποτε τελειώνουν!»

Μετά αγκαλιαζόμαστε για ακόμα μία φορά.

«Αυτό δεν είναι στ' αλήθεια αντίο»,
λέω. «Θα έρχομαι σπíti κάποια
Σαββατοκύριακα. Και υπάρχουν τηλέφωνα,
μηνύματα και γράμματα».

Η Λούσι κουνά το κεφάλι της. «Το ξέρω.

Σ' αγαπώ για πάντα».

«Κι εγώ».

Η Λούσι τρέχει πίσω, στο αυτοκίνητό της.

Χαιρετάω την κυρία Λάνκαστερ.

Μετά, γυρίζω τρέχοντας στο αυτοκίνητό μας και
σωριάζομαι στο πίσω κάθισμα.

Ρίχνω μια ματιά στο λεύκωμα που έχω στα χέρια μου.
Το εξώφυλλο έχει μια φωτογραφία μου με τη Λούσι.
Ήταν μία από τις πρώτες κοινές φωτογραφίες μας,
από τότε που ήμασταν γύρω στα επτά.

Δεν μπορώ να το κοιτάξω τώρα, θα
καταρρεύσω.

Καθώς το αμάξι μας κατηφορίζει τον δρόμο μας,
βλέπω το γνώριμο σκηνικό να χάνεται πίσω μου.

«Αντίο, γειτονιά!»

«Αντίο, φίλοι!»

«Αντίο, ζωή που ξέρω!»

Τότε ο Χένρι σκλώνει το βλέμμα του από το τάμπλετ
του, με το ένα φρύδι ανασηκωμένο.

«Αντιός, ΝΤΡΑΜΑ ΚΟΥΙΝ!»

Τον σπρώχνω. ΜΕ σπρώχνει κι αυτός. Μετά κατεβάζω
το τζάμι μου.

«Αντίο, Μπρούστερ!» Το ανεβάζω ξανά. «Και πρόσεχε,
μαγικέ, νέε κόσμε! Γιατί...

»ΣΟΥ 'ΡΧΟΜΑΙ!«

Μετά, με λίγα μαγικά, κάνω τα φύλλα στο δρομάκι μας
να στροβιλιστούν και να σχηματίσουν τη λέξη «αντίο».

Τώρα πια δε χρειάζεται καν να κάνω ξόρκια για να μετακινώ διάφορα πράγματα. Αλλά οχ-οχ. Η μαμά μόλις είδε τι έκανα. *Ουups*.

«ΧΑΪΝΤΙ!» λέει καθώς γυρίζει και με αγριοκοιτάζει.

«Καλά, καλά!» λέω εγώ και κάνω τα φύλλα να στροβιλιστούν τυχαία. Ει, δεν μπορεί μια ανερχόμενη μάγισσα να το ρίξει λίγο έξω;!

ΜΠΛΕΧ!

Με λένε **Χάιντι Χέκελμπεκ** και ναι,
έχω **φρικάρει τελείως**. Θα πάω
για πρώτη φορά γυμνάσιο! Θα μετακομίσω
στην Ακαδημία Σκουποξυλιάς -
το μοναδικό σχολείο της χώρας
που έχει **μυστικές** τάξεις για
μαθητευόμενες μάγισσες.

Είμαι σούπερ ενθουσιασμένη αλλά
και σούπερ **αγχωμένη** ταυτόχρονα. Ένα
σώρο σκέψεις κατακλύζουν το μυαλό μου.

Θα κάνω φίλους; Θα τα πηγαίνω καλά
με τη **συγκάτοικό** μου; **Και... αχ, όχι!**
Τι θα γίνει αν όλες οι άλλες μάγισσες είναι
καλύτερες στα **μαγικά** από μένα;
Πείτε το μαζί μου, λοιπόν:

ΜΠΛΕΧ!

Από 9 ετών

ISBN: 978-618-01-5884-7

9 786180 158847

ΚΩΔ. ΜΗΧ. ΣΗΣ: 29669

Εκδόσεις **ΨΥΧΟΓΙΟΣ**
psychogios.gr